

minde om et Digt af Drachmann, om de to Soldater — „Paa Forpost“ hedder Digtet. Han taler om dem, som vil komme i Persen: „Der er Folk, der lyster at vende Plakaten og skrive med store Træk paa Reversen: De gamle Stykker spilles ej længer; der spilles et nyt: Direktionen i Persen.“ Er der Ret for denne Opfattelse hos Folkene? Skal de lade sig slæbe som villieløse Faar til Slagtebanken for Intriger, der udspilles bag deres Ryg, hvor de aldrig selv har faaet Lov til at have en Finger med i Spillet? Andre stiller Brikkerne op og ofrer dem blindt og forlanger, at det skal anses for Fædrelandskærlighed. De gamle Stykker spilles ej længer, der er andre Stykker, som netop nu vil faa Klang, vil blive spillet, fordi Verdenskrigen mere end noget andet har overbevist Underklassen om, at den maa værne sig mod en Fortsættelse af den afskyelige Voldsforbrydelse og selv træde ind i Skranken for Freden ved Kravet om Afvæbning. Man kan sige, at den danske Stat ikke kan føre an i den Udvikling, men de smaa Stater har dog ikke een Gang, men mange Gange været Forsøgs-mark for de største Ideer, og den danske Stat vilde vel kunne være bekendt, om ogsaa dette Standpunkt knæsættes. Vanskeligheden ved at knæsætte det er ikke saa stor. Et Valg kan afgøre Stillingen. Inden Valget har vi de nye Forsvarslove, som nu er tilrettelagt. Vi behøver ikke at diskutere dem. Vi ved, hvad der vil ske, men alligevel: Nye Tider, nye Tanker. — Det bliver til syvende og sidst alligevel Fredstanken gennem Afrustningsforslaget, der vil beherske Sindene i den civiliserede Verden, hvor Arbejderne samler sig og kræver Fred, og hvor ingen anden Mulighed for Fred gives end Arbejdernes Modstand mod Overklassens Udbyttesystem og militaristiske System, de to Ting, der staar i den inderligste Forbindelse med hinanden.

Jeg beder ærede Medlemmer undskyldte, at ogsaa jeg en Gang imellem kan finde paa at tale med lidt Lidenskab, thi denne Sag er af den Art, at den mere end noget andet kræver Respekt for andres Meninger, og jeg over min Indsats til Forsvar for de Hundrede Tusinder, der er Tilhængere af Afvæbningstanken, de over 300 000, der stemte paa Socialdemokratiet ved sidste Valg. Jeg repræsenterer ogsaa langt ud over Landets Grænser de samme Tanker i alle de Lande,

hvor Arbejderne efter Verdenskrigen har forstaaet, hvad det gjaldt, og hvor ikke mindre end 24 Millioner organiserede Arbejdere ved en Kongres i Italien nys samtidig med Konferencen i Genua udtalte deres Forbitrelse imod Krigen og deres Beredvillighed til med alle Midler at modsætte sig ethvert Krigsventyr.

Efter at jeg saaledes maaske har slaaet paa lidt stærke Strænge, skal jeg, inden jeg slutter, tillade mig en mere spagfærdig og blid Bemærkning: Naar man kender Resultatet af Forhandlingerne, ved man ogsaa, at de Lovforslag, der foreligger fra Regeringen, set med de Brillen, de Konservative har taget paa, vil blive gennemført, og der vil da blive adskillige Ting i de forelagte Lovforslag, som Udvalget vil komme til at beskæftige sig med, inden man faar det endelige Resultat forelagt. Nu har jeg ved en tidligere Lejlighed talt om Militærmusikken, og jeg vil gerne slutte med lidt Musik ogsaa ved denne Lejlighed.

Militærmusikken kunde for Resten med stor Grund have været anvendt under denne Debat, en lille Smule Vagtparade under disse langvarige og højtidelige Forhandlinger vilde ikke have været af Vejen. Men da jeg talte om Militærmusikken for 13 Aar siden, falder det mig ikke ind at være bange for at tale om den igen. Jeg ved nemlig, at Militærmusikken af alt militært er det interessanteste og smukkeste, og for mig maa De gerne afskaffe alt Militær, naar blot vi beholder Militærmusikken; saa kan De ogsaa gerne tage Kapperne af de Militære og give dem en anden Uniform, hvis De mener, at Uniformen, som den nu er, er generende. Men i hvert Tilfælde, det er Musikkens Tarv, jeg i Øjeblikket staar som Talsmand for. Hvorfor vil de Herrer nu spare her paa dette Punkt, naar de ellers er saa flotte med godt 40 Mill. Kr. og med at lægge en halv Snes Millioner til, naar Forsvarssagen endelig er løst? Hvad er det for noget Fedteri, at De ikke en Gang kan skaffe en Smule ordentlig Musik! Læg Mærke til, jeg taler ud fra Deres Synspunkt. Det er jo desværre saaledes, naar man ser paa Lovforslaget, at man ikke giver Musikken synderlig andre Kaar end hidtil. Der er nu 9 ulykkelige Mennesker, som skal spille, og de kan faa 3 Reservemusikere med, og saa kan de faa nogle af de værnepligtige, der ogsaa er